

Mé první nedojeté Míle

Tak další Míle jsou přede mnou. Tentokrát jsou pro mě přelomové. Chci jet 2020miles (tam severní trasou a zpět jižní) a tím chci skončit s Mílemi navždy. Týden jsem dělal generálku na kole a konečně jsem spokojený. Natrénováno mám více než jindy, tak si připadám připravený. Trochu smůla – chytil jsem pár dní před startem nějakou virózu do krku, ale v sobotu, cestou na start jsem již téměř v pořádku. Tedy téměř. V noci cestou na WC jsem omdlel a svalil se na zem. Nevím, čím to bylo, asi nějaký problém s tlakem. Nicméně ráno jsem se už cítil zase dobře.

bagáže, zkusím kliky a na nic nepřicházím. Pak mě napadne spásný nápad a zkusím zadní osu. Byla málo dotažená! Dotáhnul jsem ji a zvuky zmizely. Připadal jsem si jako blbec, ale naštvanost zmizela. Mám v plánu dojet někam před Boží Dar. Začíná se mi ozývat moje klasická krize prvního dne. Vždy mám první a někdy i druhý den krizi, než se dostanu do tempa.

Den 1. – 2.7.2023 neděle 15⁰⁰ start

Slavnostní start. Obě trasy – severní i jižní – vyrážejí za zaváděcím vozem do Ašského výběžku. Společně pojedeme asi 30km, než se trasy rozdělí. Zpočátku se mi jede dobře. Pěkné suché lesní cesty bez obvyklého bahna. Pak mi trochu kazí náladu divný zvuk z kola. Přemýšlím, co to je, co jsem udělal špatně, a jsem strašně naštvaný. Zastavuji, kontrojuji upevnění

Nakonec nesplním svůj cíl dojet na Ježíškovu cestu, kde jsem chtěl spát v budce, kterých tam je hodně. Končím asi o 8km dříve v přístřešku před Hřebečnou. Jsou tam již 3 mílaři – dva leží na lavicích a jeden na stole. Já si stelu na zemi. Přijíždí Pavel, a ten si zavěsí hamaku nad naše hlavy. Doufám, že se neutrhne a nespadne na nás. Končím ve 24⁰⁰.

Ujeto 115km, nastoupáno 2465m.

Den 2. – 3.7.2023

Vstávám ve 4⁰⁰ a za půl hodinky vyrážím na trasu. Čeká mě dlouhá etapa s cílem stihnout poslední přívoz v Hřensku. Poslední jede prý ve 22⁰⁰ a ráno

začíná až v 8.00. To by byl dlouhý prostoj. Jedu sám, jen občas někoho potkám. Zkousím benzínku na Božím Daru, ale otvírá až za půl hodiny. Nečekám a razím na Klínovec. Tlačení přes kameny po turistické cestě, pak kus zábavného sjezdu po trailu a na závěr asfaltová lesní cesta do Kovářské. Tam doplňuji zásoby ve vietnamském obchůdku a snídám. Nekonečné trávové cesty se střídají se šotolinami. Stále nahoru a dolů a většinou v přímé linii. Je to hrozně únavné. Trasa je trochu jiná, než byla v minulých letech. V Mníšku si dávám polévku. Trasa tentokrát nevede podél Flájského kanálu, ale kolem nádrže Fláje. Je to příjemná změna. Na Moldavě si dávám oběd –

bramboračka a sekaná s chlebem. Moc se ale nezdržuji, k přívozu je to ještě daleko. Cínovec i Komáří Hůrku projíždím bez zastávky. Čeká mě CHKO Labské pískovce a Děčínský Sněžník. Nahoru je to dobré – tlačím po asfaltu. Dolů je to horolezecký sestup s kolem na zádech. Ale to vše znám. Dojel jsem pět kluků, tak jedeme společně. Je to stíhačka, od Děčína, cestou nad Labem, do Hřenska k přívozu. Chytáme přívoz v 21.30. Byl už poslední a chytli jsme ho jen díky tomu, že ho tři mílaři před námi pozdrželi. V Hřensku sháníme nějakou restauraci, ale vše je již zavřené. Naštěstí je náhodou venku paní z místních potravin. Otevírá nám obchod a s nákupem nás pouští na terasu, kde

večeříme. Má obavy, kde budeme spát. Nakonec nám nabídne spaní u ní ve „sklepě“. Byl to perfektní vinný sklípek včetně zásob vína a WC. Nebýt na Mílích, tak by se tam při lahvince dobře sedělo. Paní domácí nám dokonce přinesla polštářky pod hlavu a deky. Ráno prý stačí zabouchnout dveře a můžeme jet.

Ujeto 194km, nastoupáno 3455m.

Den 3. – 4.7.2023

Ráno jsme trochu zaspali. Vstáváme až ve 4.45. Já balím rychle, čistím a mažu řetěz na kole, a vyrážím jako první do spáleniště. Celý NP České Švýcarsko je v duchu střídání lesů sežraných kůrovcem nebo spálených požárem. Přes Německo dojždím na Tanečnici nad Mikulášovicemi. Dávám si k pozdní snídani míchaná vejčička a čaj.

Přede mnou je obávaný šluknovský výběžek. Ten zvládám poměrně v pohodě. Tam mě již nic nemůže překvapit, znám to tam dobře a s tlačáním a nošením kola jsem smířený. Potkávám tam několik osamocených děvčat s bágly na zádech. Jedna se se mnou dá do řeči. Jde Stezku Českem a ptá se, jestli to my jedeme na kole. Chvilku pokecáme a pak pokračujeme každý za svým cílem. Překvapuje mě, kolik osamocených holek s bágly jsem při mílích potkal. Docela je obdivuji, samotná holka na takové štrece.

Chybí mi voda, tak ji nakonec vyžebraám v obci Království a rychle směřuji do Starých Křečan, kde má být neoficiální podpora. Na terase rodinného domku si dávám bramboračku a chléb se sádlem, doplňuji vodu a kofolu a spěchám do Lužických hor. Vytláčet po kamenech Pěnkavčí vrch mi bere poslední zbytky sil, takže si musím následně odpočinout u chaty Luž. Příjemný odpočinkový sjezd přes Dolní Světlou a pak pokračování přes Petrovice. Chci dojet do CP1 u Raspenavy. Čeká mě výtlač na Kohoutí vrch a horolezecký sestup dolů. Ten mi pěkně potrápil mé dlouhodobě bolavé koleno. Následuje rychlá jízda do Hrádku nad Nisou. Tam zastihuji Pavla na zahrádce hospůdky. Přesvědčuje mě na jedno. Od hostinského ho dostávám jako sponzorský dar za pokec o mílích.

Koupelna na Nordkapu

Pak už jedeme společně s Pavlem hraničními pohodovými cestami k CP1. Závěr před CP1 nesnáším. Je to náročná a nebezpečná cesta pod Oldřichovským Špičákem, potmě je to docela problém. Nakonec ve 23²³ dojíždíme do CP1. Dávám si čaj, pivo, k jídlu je tady opět jen chleba se sádlem. Provedu rychlou očistu v rybníku a jdu spát. Trochu mě naštvě, že jsou všechny stany obsazené. V každém stanu je jen jeden člověk, místo toho, aby se borci ubytovali při společném dojezdu spolu. Nechci nikoho budit, tak si lehnu do malého přístřešku se zásobami pití.

Ujeto 162km, nastoupáno 3635m

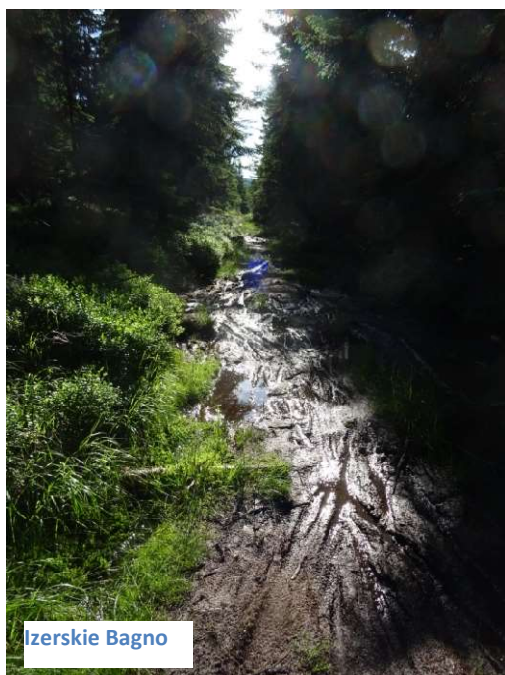

Typická „cesta“ v Lužických horách

Den 4. – 5.7.2023

Chtěl jsem si trochu přispát, ale moc mi to nevyšlo. Stále mě někdo budil, borci brali si pití, nebo se zapisovali na tabuli příjezdů a odjezdů z CP, která byla hned vedle mého lože. Hned ráno se mi ozvala bouřka ve střevech. Pálí mě žába a mám průjem. Zkousím nasadit Endiaron a Imodium. Několikrát navštívím latrínu, raději nic nejím a vyrážím do Jizerek. V Lázních Libverda si dám kousek singletreku pod Smrkem a zahajuji únavné stoupání k nebeskému žebříku na Smrk. Kus zarostlé hraniční cesty přes Izerskie Bagno a pak krásná cesta podél Jizery na Orle. Tam to mám rád. Bohužel střevní problémy mi

tuto krásnou cestu dost znepríjemňují. Raději nic nejím a piji pouze po troškách CocaColu. Je vedro, potřeboval bych pít více, ale bojím se. Sjíždím do Harrachova a zkouším si srovnat žaludek vývarem a malým nealko pivem. Nepomáhá to. Vyrážím přes Rýžoviště na Dvoračky. Tam mě čeká překvápko – potkávám tam sestru se švagrem. Není mi ale moc do řeči. V břiše se mi to vaří. Dávám si jen ochucený Birell, abych doplnil cukry. Čeká mě přejezd Krkonoš přes čtyři těžké kopce. Tento úsek nemám rád. Raději bych znovu tlačil Šluknovský výběžek.

Izerskie Bagno

Jizerky krásné

Sjezd na Dolní Mísečky, výjezd na Horní Mísečky a sjezd Vodovodní cestou do Špindlu. Tam kupuji další CocaColu a začnu stoupat do Strážného.

Nad hlavou se chystá bouřka. Zatím jen lehce prší a je mi to docela příjemné. Dvakrát to přejde v pořádný déšť, tak se schovám do přístřešku – alespoň si chvilku odpočinu. Ze Strážného přes Hříběcí Boudy nekonečné stoupání na bufet Na Rozcestí. Mám těžkou krizi. Tlačím. Mám hlad, ale raději nic nejím. V bufetu chci něco dietního, ale nabídnou mi jen druhý dnešní vývar s chlebem. Chleba ani nedojím. Je mi hodně blbě. Výrovka a rychlý asfaltový sjezd do Pece. Další šílené stoupání k Janovým Boudám a přes Spálený Mlýn a Dolní Malou Úpu stoupám na Horní Malou Úpu a Pomezí Boudy. Tam mě poprvé dojíždí Klára Holásková. Jede dál a já jdu shánět další CocaColu a teplý čaj. Stále doufám, že mi to vyžere střeva a zítra bude líp. Mám cíl – dojet přes Polsko k boudičce na hranicích, kde jsem již jednou spal. Dojíždím Klárku. Boudička je bohužel obsazená čtyřmi čundráky. Jedu tedy dál. V další boudě jsou dva mílaři a děvče na Stezce Českem. Naštěstí se tam vejdu také. Je 21.15 a já jdu hladový spát. Nasypu se na noc Immodiem. Doufám, že zítra budou střeva v pohodě.

Ujeto 121km, nastoupáno 3549m

Den 5. – 6.7.2023

Ráno mě probouzí bouřka ve vnitřnostech. Stříká ze mě černá voda, je mi na zvracení a je mi blbě. Sedím před boudou a 2 hodiny přemýšlím co dál. Musím znovu běžet do lesa, nevím, kde se to ve mně bere, vždyť jsem nic nejedl. Nakonec se s těžkým srdcem rozhodnu – vzdávám to. Další den o hladu a se zdravotními problémy bych asi nedal. Do cíle 500miles to je 230km, za dva dny pomalé jízdy by to šlo, ale nevím, jak by reagovalo moje tělo. Navíc dojet pouze 500miles mi nic neříká. Buď celé, nebo nic.

Volám Janě, že končím. Jedu do Trutnova a tam mě Jana nakládá do auta.

Jsem fyzicky i psychicky na dně. Stále přemýšlím, jestli jsem se neunáhlil. Vůbec jsem si nepřipouštěl, že bych 2020miles neujel. Měly to být mé poslední Mile. Kolo fungovalo skvěle, nohy mi jely, jen ty vnitřnosti.

Doma jsem pak měl problémy dalších 5 dnů. Měl jsem teplotu a nízký tlak. Doktor mě sice pochválil, že jsem skončil, že jsem měl rozum, já se tím ale stále trápím. Asi mě to bude dlouho strašit v hlavě.

Možná to bylo znamení, že už bych měl skončit s honěním a dát se na kariéru cyklotrampa.

Nebo se pokusit vyléčit hlavu reparátem za 2 roky – pokud bude 2020miles vyhlášeno a já budu ještě v 64 letech schopen jet.

Mé chyby – asi teplo, přepálený začátek, špatný pitný a jídelní režim ... Stále jsem se chtěl držet s klukama, kteří jsou o 20 let mladší...

**Celkem ujeto 592km,
nastoupáno 13104 výškových metrů.**

Michal J.